

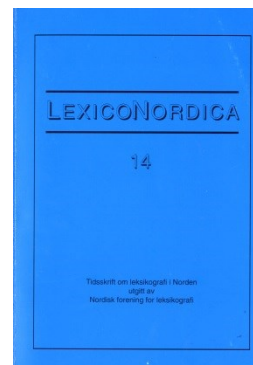
LexicoNordica

Titel: Store norske leksikon 2.0-en radikal omlegging av måten å drive nasjonalleksikon på

Forfatter: Petter Henriksen

Kilde: LexicoNordica 14, 2007, s. 57-69

URL: <http://ojs.statsbiblioteket.dk/index.php/lexn/issue/archive>

© LexicoNordica og forfatterne

Betingelser for brug af denne artikel

Denne artikel er omfattet af ophavsretsloven, og der må citeres fra den. Følgende betingelser skal dog være opfyldt:

- Citatet skal være i overensstemmelse med „god skik“
- Der må kun citeres „i det omfang, som betinges af formålet“
- Ophavsmanden til teksten skal krediteres, og kilden skal angives, jf. ovenstående bibliografiske oplysninger.

Søgbarhed

Artiklerne i de ældre LexicoNordica (1-16) er skannet og OCR-behandlet. OCR står for 'optical character recognition' og kan ved tegngenkendelse konvertere et billede til tekst. Dermed kan man søge i teksten. Imidlertid kan der opstå fejl i tegngenkendelsen, og når man søger på fx navne, skal man være forberedt på at søgningen ikke er 100 % pålidelig.

Petter Henriksen

Store norske leksikon 2.0 – En radikal omlegging av måten å drive nasjonalleksikon på

Conditions for major national encyclopaedias have deteriorated dramatically in recent years, as the Internet and Wikipedia grow stronger through the enormous influx of free user generated content. National encyclopaedias are still considered to be invaluable as cultural institutions and as sources of validated content from visible experts and academics. This article presents a model which Norway's national encyclopaedia publisher Kunnskapsforlaget believes will ensure the future existence of *Store norske leksikon* and national encyclopaedias in general. The main feature is to open the Internet edition of the encyclopaedia for direct, spontaneous, web browser editing from afar, as in Wikipedia, but to reserve such access for the hand chosen panel of topic experts only.

Det er ikke så lenge siden at det å utgi nasjonalleksikon i et land som Norge var en dans på roser. Første utgave av *Aschehoug og Gyldendals Store norske leksikon* 1978–81 solgte i svimlende 120.000 boksett, og var et forlagseventyr. Siden har salget sunket lineært med nye utgaver: 80.000 sett av 2. utgave 1986–89, og 40.000 av 3. utgave 1995–99. Den nyeste 4. utgaven 2005–07 håpes å selge i oppunder 14.000 sett, og ville overhodet ikke ha blitt utgitt uten et stort støttebeløp fra Institusjonen Fritt Ord og bidrag fra Det faglitterære fond for fornying av litteraturlistene.

Tilsvarende fall i leksikonsalg ses i andre land det er naturlig for Norge å sammenligne seg med. I den nordlige halvpart av Europa er det bare i Danmark, Sverige og Tyskland at det utgis storleksika kommersielt, og da med store økonomiske utfordringer.

Levekårene for nasjonalleksikaene er dramatisk forverret i de senere år. Hva må til for at slike oppslagsverk skal overleve i fremtiden?

Gjennomgangen nedenfor er alt annet enn en teoretisk modell for fremtidig nasjonalleksikon-virksomhet. Modellen vil bli implementert i Norge ved årsskiftet 2007–08, og har foreløpig produktnavnet *Store norske leksikon 2.0*.

Definisjon

Først artikkelens definisjon av begrepet *nasjonalleksikon*: et stort tverrfaglig leksikon på nasjonens eget språk med nasjonens egne fagfolk som fagansvarlige. Definisjonen er vel å merke plattformuavhengig – et nasjonalleksikon behøver ikke å være et bokverk.

Behov

Det hører med å spørre om det i det hele tatt er behov for nasjonalleksika i Internett-tidsalderen, nå som det finnes så gode alternativ i Google og Wikipedia.

For Norges del kommer svaret an på hvem man retter spørsmålet til. Det kan sies at et nasjonalleksikon er til for å dekke behovene for tre ulike målgrupper (Henriksen (1995):

- Allmennheten, som informasjonskilde
- Fagmiljøene, som formidlingskanal
- Nasjonen som sådan, som stedfester av nasjonal identitet

Når spørsmålet rettes til dem som betaler for leksikon som produkt i dag – allmennheten, er svaret negativt. Det er i dag ikke marked og betalingsvilje nok til å understøtte fortsatt utgivelse av nasjonalleksikon i Norge, verken i bokform eller elektronisk. Mye tyder på at allmennheten er godt fornøyd med ikke å ha andre leksikonlignende tilbud enn de som finnes gratis på Internett.

Når spørsmålet rettes til fagmiljøene, og til nasjonen selv representert ved viktige kulturelle og politiske institusjoner, er svaret stadig positivt: Det er viktig også i fremtiden at man har en pålitelig, etterprøvbar og ikke minst refererbar kilde for faktiske faglige opplysninger på landets eget språk. Selv med begeistring for nyskapningen Wikipedia er det et sterkt ønske hos toneangivende instanser at Norge fortsatt skal ha et nasjonalt leksikon.

Omlegging

Hva må til for å berge nasjonalleksikonet som institusjon? Det lettvinde svaret hadde vært: offentlig finansiering. Kunnskapsforlaget mener at

det må mer til – en radikal omlegging av måten å drive nasjonalleksikon på.

Forståelse av omlegging til noe nytt forutsetter kjennskap til det gamle, i dette tilfellet den tradisjonelle måten å drive nasjonalleksikon på. Sagt i korte trekk har dette gått ut på:

- Ny bokutgave og oppdatering hvert åttende–tiende år
- Tidsplan for hvordan man arbeider seg gjennom verket i alfabetisk rekkefølge.
- Bestilling hos noen hundre fagfolk av levering av oppdateringer til tidsfristene.
- Levering, hvoretter oppdateringene ligger noen måneder i påvente av ferdiggjøring i forlagets redaksjon.
- Dermed en viss utvisking av fagfolkene, både når det gjelder ansvar og synlighet.
- Alfabetet og ny bokutgave ferdig i løpet av et par–tre år.
- Avledet publisering på Internett, av det samme innholdet som i bokutgaven – i Store norske leksikons tilfelle Internett-versjonen *storenorskeleksikon.no*.

Konkurransen

Konkurrentanalyse er et viktig aspekt ved forlagsbransjens fagteori, ikke minst for at man skal kunne drive god produktutvikling. Hva er det med verden rundt som gjør det så utfordrende å være nasjonalleksikon?

Nasjonalleksikonets største konkurrenter i dag er:

- Internett generelt (Google), og
- Wikipedia spesifikt

Det er tilstrekkelig å begrense konkurrentanalysen til å gjelde Wikipedia, som legemliggjør så mange av kjennetegnene ved det nye Internettet (Web 2.0). Det må forresten understrekes at artikkelforfatteren har svært mye til overs for Wikipedia. Det er fantastisk for en leksikonelsker å se at Internett utkrystalliserer seg i leksikonstrukturer gjennom frivillig og vederlagsfri dugnadsinnsats fra så mange mennesker.

Men så gjør det det også hardt å være nasjonalleksikon. Hvilke aspekter gjør Wikipedia til en så skarp konkurrent for leksika som Store norske leksikon?

Konkurrentens fordeler

Pris. Wikipedia er gratis, mens forlagsutgitte leksika må ta seg betalt av for å dekke inn kostnadene.

Oppdatering. Wikipedia har en urovekkende tendens til å være mer oppdatert enn nasjonalleksikaene. Dette må henge sammen med mekanismen for motivering av bidragsytere. Én ting her er dugnadsånden, gleden ved kollektiv innsats. En annen ser ut til å være gleden ved spontan publisering, dette at man kan redigere direkte i webbrowseren. Det er utvilsomt morsommere å sitte på kontoret sitt på universitetet og oppdatere at Pluto ikke lenger er planet, trykke på lagre-knappen hvoretter det er publisert for nordmenn i alle land, enn å vente på en bestilling fra en redaksjon, sende inn en epost-tekst og vente i et par-tre til noe annet kommer ut på nettet enn det man sendte inn. Store norske-redaksjonen merker også at det er noe tyngre nå enn i gamle dager å rekruttere friske unge fagfolk til å være fagansvarlige.

Dybde. Wikipedia går nasjonalleksikaene i næringen også når det gjelder dybde, den lokker frem fra verdens bestand av informasjonsektusiaster en faglig detaljrikdom som Store norske leksikon ikke kan oppvise maken til. Plutselig risikerer nasjonalleksikonet å virke grunt.

Medieappell. Dugnads- og ideologiaspektet ved Wikipedia er populært stoff for journalister, og vinner mot tradisjonelle utgivere i kampen om medienes oppmerksomhet og sympati.

Communities og brukervedvirkning – Store, suksessrike tjenester på Internett skyver arbeidet med å skape innhold vekk fra en lønnet stab og over på brukerne selv. Eksempler er nettbankene der brukerne taster inn KID-koder som banken tidligere betalte funksjonærer for å gjøre, og megasuksesser som Youtube, Blogger, Flickr, Facebook og altså Wikipedia, der brukerne bidrar i et fellesskap ikke bare med vurderinger og kommentarer, men med myriader med relevant innhold.

Konkurrentens utfordringer

Det hører også med i konkurrentanalysen å se på konkurrentens utfordringer:

Pålitelighets- og anonymitetsproblemet. Wikipedias drivkraft og styrke med det anonyme kollektivet har også den iboende svakheten med at man ikke vet hvem avsender er, og hva slags agenda vedkommende har.

Redigering. Noen leksikonbrukere vil si at det er en svakhet at mange av artiklene er ustrukturerte og svakt redigert. Mye tyder imidlertid på at brukere flest bryr seg mer om innholdsriktighet enn om stram og konsekvent redigering.

Nasjonalleksikonets styrke. Det hører også med i konkurrentanalysen å fremheve det man selv måtte ha av styrker. Den viktigste er omdømmet og posisjonen som landets nasjonalleksikon. Det er stadig mange som opplever det som viktig å være med i Store norske leksikon, og som ønsker å bidra til å skape innhold. Leksikonets fornyelse må bidra til å ivareta nettopp dét.

Hovedmekanismen

På grunnlag av konkurrentanalysen: Hva bør nasjonalleksikonet gjøre for å leve videre? Store leksikons omlegging går ut på å ta den nye verden på alvor, å ta i bruk det man liker ved konkurransen, det som kan ha verdi for fremtidens nasjonalleksikon, og legge igjen det som kan være til skade for nasjonalleksikonet.

Det som har verdi for nasjonalleksikonet, er spontaniteten, formidlings-, publiserings- og strukturingsleden. Det nasjonalleksikonet må unngå, er de vilkårlige inngrepene fra usynlige avsendere med skjulte hensikter.

Mer konkret forlater Store norske leksikon bokplattformen til fordel for Internett-utgaven, der det blir implementert en helt ny hovedmekanisme for innholdsproduksjon og innholdspubliserings, som består av to komponenter:

1. En enkel **webbrowser-editor**, til å redigere og publisere leksikoninnhold på direkten (likt Wikipedia), og:
2. En **inngangsnøkkel** som forbeholder skrive- og lesetilgang til den eller de alene som er autorisert til det, og stenger alle andre ute (ulikt Wikipedia).

Det blir altså utviklet en helt ny applikasjon for det som kan kalles *leksikonredigering på web med tilgangsregulering*. Det er dette som vil bære navnet Store norske leksikon 2.0.

Hvilke muligheter gir dette for nasjonalleksikonet og miljøene rundt det?

Konsekvenser for de fagansvarlige

I den nye modellen er innholdet åpent for spontan Wikipedia-aktig direkteoppdatering utenfra, men på en kvalitetssikret måte, forbeholdt de personene som er håndplukket av leksikonredaksjonen til å ha ansvar for enkeltfag, og kyndig veiledet av leksikonredaksjonen.

Den med fagansvar for f.eks. barnelitteratur i leksikonet vil ha eksklusiv tilgang til å redigere eksisterende innhold og opprette nytt innhold innenfor dette faget. Ingen andre vil ha tilgang utenfra, til forskjell fra i Wikipedia. En barnebokforfatter som beklager utelatelsen av en boktittel henvises til å legge sin sak frem for den fagansvarlige istedenfor å retusjere artikkelen selv. Tilgangsnøkkelen mapper altså fagperson til fagkode og sikrer enetilgang.

Dette innebærer vel å merke en viss forskyvning av redaksjonelt ansvar fra internredaksjon til ekstern fagperson. De impliserte fagfolkene selv og Faglitterær Forfatterforening opplever dette som en naturlig utvikling i Internett-alderen. Den nye løsningen vil bedre utnytte den muligheten som nå finnes elektronisk til å synliggjøre hvem som har ansvaret for det enkelte fag og den enkelte artikkel. I det tradisjonelle nasjonalleksikonet var det godt bortgjemt bak i bokbindene hvem som hadde fagansvar, og helt usynlig bortsett fra lange signerte artikler hvem som hadde artikkelansvar. Nå vil Store norske leksikon for hver artikkel oppgi ”ansvarlig fagekspert” med lenke til nærmere opplysninger om vedkommende – en kort omtale, og gjerne utdypende opplysninger med foto m.m., alt etter hva den fagansvarlige selv foretrekker. Hele kollegiet med fagansvarlige vil fremstilles samlet på et synlig sted nær tjenestens forside, ordnet systematisk etter fag. Alt dette vil også være med å gjøre det mer meritterende enn før å være den som velges ut til å røkte et fagområde i nasjonalleksikonet, og også mer interessant for omverden, også mediene, hvem som har fagansvar.

Internett trenger innholdstjenester der avsender er synlig.

Hva blir *redaktørens* nye rolle? I den tradisjonelle modellen har mye av redaktørens innsats vist seg å gå med til å sy puter under armene på de fagansvarlige: Det har hørt til dagens orden å få inn leveranser med

små notater av typen ”Sjekk om generalsekretæren ikke har blitt skiftet ut”, ”Jeg tror det er en ny teknologi på gang fra Sony, det må du undersøke”, og – med ryggen mot en leveringsfrist – har redaktøren gjort som bedt. I den nye modellen vil redaktøren ha skrivetilgang til alle artikler, få fortløpende logger over oppdateringer som er gjort innen vedkommendes fagspekter, og være bemyndiget til å gjøre det som kalles redaksjonelle endringer, f.eks. språkpuss og pedagogiske oppstramminger, som vil bli formidlet til den fagansvarlige i form av fortløpende meldinger. Alt dette skal også bidra til å frigjøre redaktørene til en viktig oppgave som er blitt stadig mer forsømt i de senere årene – utadventd virksomhet. Det skal ryddes tid til igjen å få tid til grundig å instruere de fagansvarlige i hva som er godt leksikonforfatterskap, og til å arbeide mot fagmiljøene for å velge de rette bidragsyterne. Fortrinnsvis får redaksjonen også overskudd og anledning til å delta i den offentlige debatt, f.eks. med å invitere til diskusjon om valget av fagansvarlig innen et kontroversielt emne.

Som en forlengelse av nettstedet tenkes de fagansvarlige gitt tilgang til en rekke hjelpemidler, så som Nationalencyklopedin, Den Store Danske Encyklopædi, Britannica og Kunnskapsforlagets ordbøker. Man vil bli instruert i leksikonfag av landets kyndigste innen emnet, man vil profileres som medlem i nasjonalleksikonkollegiet overfor omverden, man vil få betalt per tegn opp til en viss grense per år, og man vil få et gode mange av bidragsyterne holder høyt – kjøpekort, altså adgang til rabatterte kjøp i bokhandel.

Store norske-redaksjonen merker allerede nå pågang fra fagfolk som ønsker å ta hånd om sitt spesialområde på nasjonalt plan på denne måten.

Konsekvenser for brukerne

Hva får den nye modellen å si for brukerne? Forhåpentligvis vil den gi dem et bedre og mer innholdsrikt leksikon. Men modellen bør kunne tilby mer enn det, i tråd med det nye Internettets fremvekst av brukergenerert innhold. Når man først har utviklet mekanismen for tilgangsregulert direkteredigering, kan dette nemlig brukes også til andre interessante sider ved nasjonalleksikontjenesten. Noen eksempler:

- Selv har jeg som privatperson vært på leting etter en måte jeg kunne lage et lokalleksikon på for min sommerøy Borøya utenfor Tvedestrand, med stedsnavn og hus, og kanskje noen av mine av-

døde forfedre. Word kommer til kort hva angår strukturering i leksikonartikler. Wikipedia kunne ha gjort nytten, men der får jeg ikke rå grunnen alene – jeg trenger et sted jeg kan lage mitt eget leksikon i ro og mak, uten inngrep fra andre.

- En skoleklasse kan bygge opp sitt eget pensumleksikon – norske konger og statsministere basert på innholdet i Store norske leksikon og med lærerens og elevenes egne tilføyelser, altså med tilgang begrenset til klassen.
- En hobbyornitolog kan lage sitt eget komprimerte leksikon over fuglearter han har observert, med digitalfoto og beskrivelse.
- Norges utenriksdepartement har allerede lagt betydelige ressurser i å programmere sitt eget nettleksikon over Norge til bruk for sine utenriksstasjoner, med innhold fra Store norske leksikon. Dette kunne isteden ha blitt laget og holdt av UD selv på Store norske-nettstedet, og innfelt i UD's nettsted.

Med programmeringen av den nye modellen gis også mulighet for å dekke denne typen behov: Den enkle leksikonredigeringsmekanismen vil tilbys ikke bare de fagansvarlige, men også andre brukere. Det vil vel å merke ikke gis redigeringsstilgang inn i selve nasjonalleksikoninnholdet, men altså tilgangsregulert, inn i den private brukers egne nyopprettede leksika (såkalte *satellitleksika*) som blir mer eller mindre usynlige for omverden. Hobbyornitologens leksikon over observerte fugler skal ikke kunne leses av andre enn hobbyornitologen selv, hvis da ikke Store norske-redaksjonen vurderer innholdet som så godt og pålitelig at publiseringshorisonten utvides. Dette viktige momentet blir behandlet utdypende nedenfor.

I tillegg vil den nye modellen tilby brukerne også andre av Web 2.0s community-attributter:

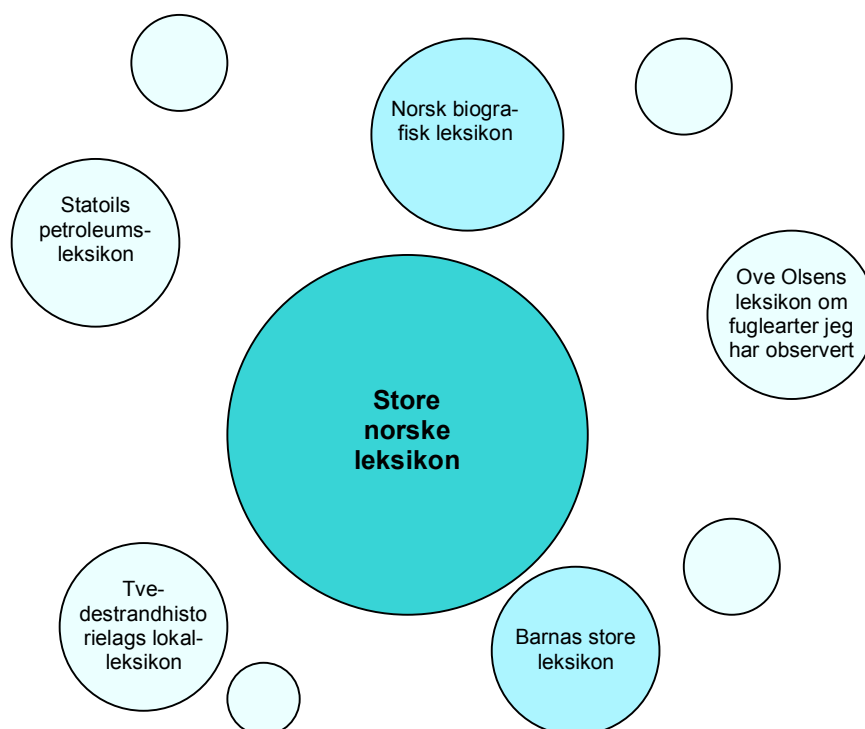
- Dersom man vil, kan man komme i kontakt med andre leksikonbrukere med beslektet profil eller med interesse for samme artikkel eller sakskompleks – f.eks. en annen skoleklasse som arbeider med samme prosjektoppgave.
- Regulert kollektiv produksjon: Hvis man vil, kan man gå sammen med en annen fugleentusiast om å skape et felles fugleleksikon, stadig tilgangsregulert.
- Man vil få anledning til å kommentere og evaluere artikler i Store norske leksikon.

- Man vil på en lettvinnt måte få anledning til å komme med forslag til nye artikler og forbedringer av eksisterende, og forslag til nye bilder og til relevante nettsteder.
- Man vil enkelt kunne søke om å få utvidet publiseringshorisonten (synlighet for sitt eget private leksikon) og kanskje å få hele eller deler av det godkjent for opptak i Store norske leksikon.
- Man vil få være med i konkurranser om beste forbedringsforslag til leksikonet.
- Man vil få anledning til å søke om selv å bli fagansvarlig i Store norske leksikon på sitt eget felt, gjerne et snevert område som man har spesielt god greie på.

Og ved sin side vil man – til forskjell fra på Internett generelt – ha en aktiv, evaluerende nasjonalleksikonredaksjon som kvalitetssikrende instans, som vurderer hva som er riktig og galt og godt og dårlig, som spiller rollen som dommer, som vokter av kanon.

Konsekvenser for nasjonalleksikonet

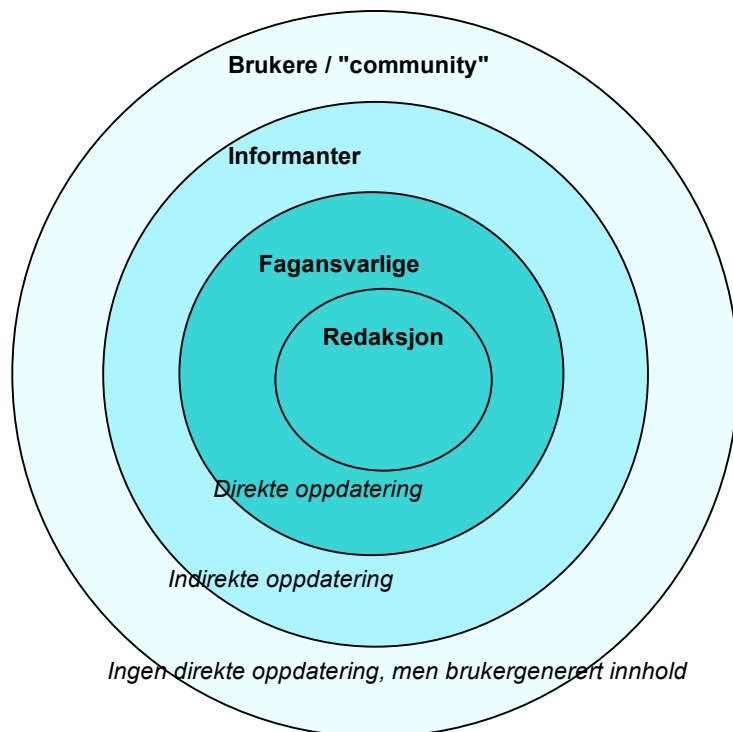
Forhåpentligvis vil den nye modellen tilføre nasjonalleksikonet ny livskraft:

FIGUR 1

Hvis man betrakter leksikonnettstedet som en *samling informasjon* (figur 1), kan selve det klassiske kvalitetssikrede nasjonalleksikonet anskueliggjøres som et tydelig og profilert sentrum, omgitt av det som måtte bli generert av tilstøtende satelittleksika med ulik publiserings- autorisasjon og synlighet – alt fra Kunnskapsforlagets kvalitetssikrede *Norsk biografisk leksikon* til *Statoils petroleumsleksikon for de ansatte* til *Tvedestrand historielags lokalleksikon over Borøy og Sandøy*. En viktig del av tjenesten blir rutinene for sakkyndig vurdering av brukergenerert innhold for eventuell slusing fra de ytre sfærer innover mot den autoriserte kjernen, for å sikre den dybde og innholdsrikdom som utgiveren må ha for å møte konkurransen.

Hvis man på den annen side ser på leksikonet som en *samling mennesker* (figur 2), kan den nye modellen sies å være bygd konsentrisk opp, med en indre betrodd kjerne med redaksjon og fagansvarlige, omgitt av ringer med informanter, brukere og potensielle bidragsyttere uten samme autorisasjon til å skape innhold som kjernen. Nettstedet vil være konstruert for å fange opp bidrag og forslag fra de ytre ringene og kanalisere dem inn mot kjernen for nærmere vurdering hos de sakkyndige og eventuelt opptak i nasjonalleksikonet.

FIGUR 2

Forhåpentligvis vil denne typen nettsted ikke bare bli flittig brukt, men også flittig omtalt som en uunnværlig motpol til det yrende anonyme livet på Internett ellers – klassiske leksikonartikler som de nasjonale fagekspertes går god for.

Innholdsmessige konsekvenser

Den nye modellen vil føre til innholdsmessige endringer i fremtidens nasjonalleksikon, i tråd med utviklingen på Internett generelt.

Noen endringer vil være negative. Den klassiske **redigeringskvalitet** vil utvilsomt bli svekket. Med direkte redigering utenfra av flere hundre fagansvarlige vil det – uansett hvor dyktig redaksjonen er til å forkynne det redaksjonelle budskap – bli mindre konsekvent bruk av kursiver i verktitler, mindre generiske mellomtitler, oftere brudd på regelen om kongruens i definisjoner. Og selv om redaksjonen utrettelig sveiper over det som er kommet inn i verket i løpet av siste døgn, må man regne med å få en viss senking av det språklige nivået.

Man får forhåpentligvis en styrking av **innholdsrikdom** og **oppdatering**.

Man får sannsynligvis en **atomisering** av fagbehandlingen, en oppstykking i stadig mindre emner. Når fagfolkene blir synliggjort, vil de i økende grad ønske å ha hånd om kun det de har direkte greie på. Det er i og for seg positivt om stadig flere blir med i kollegiet med ansvar for akkurat *sitt* spesialområde. For eksempel kan kokekunst tenkes å avgis et fag som heter asiatisk kjøkken, som avgir et fag som heter vietnamesisk kjøkken. Imidlertid vil dette gå på bekostning av populariseringen, uansett hvor aktivt redaksjonen arbeider for at bidragsyterne skal skrive pedagogisk og lettfattelig. Det vil bli dypere, grundigere og forhåpentlig mer korrekt innhold, men flere elfenbenstårn.

Man får dermed også en **ny type fagansvarlig** – den nye generasjonen med leksikonmedarbeidere, med noe større innslag av nerdete spesialister, noe mindre allment dannede generalister. Og det vil bli en avskalling av fagfolk som ikke er fortrolige med Internett som medium; noen av de dyktige veteranene vil finne det nye regimet problematisk.

Det gamle hevdvunne idealet om **omfangsmessig balanse** vil stå for fall. Det vil nettopp være ønskelig for eksempel om den fagansvarlige for norske kystfyr i begeistringens rus skriver lange historikker for hvert eneste fyr langs norskekysten. Og da må redaksjonen avfinne seg med at det blir betydelig mer stoff om dette enn for eksempel om det minst like viktige temaet obligasjonsrett, der man har en konsis og ordknapp jurist

som fagansvarlig. Leksikonet vil altså bli mindre konsekvent selektivt, slik man har måttet være så lenge bokpermer har begrenset omfanget. Nasjonalleksikonet vil få en dreining vekk fra *representasjon*, altså en utpeking av hva som er viktig og minneverdig nasjonalt, og over til *informasjon* om mest mulig.

Vil fremtidens nasjonalleksikon svekkes når det gjelder vitale egenskaper som **nøytralitet**, **upartiskhet** og **verdiholdninger**? Svaret må være at så lenge det finnes en livskraftig sentralredaksjon som utpeker og følger med på de fagansvarlige, vil slikt holdes i hevd. Heldigvis synes det også å være et viktig ideal blant det store flertall av fagfolk nettopp å være upartiske og balanserte, og stor vilje til å rette seg etter leksikonformens egen yrkesetikk.

Ikke minst vil omleggingen medføre at nasjonalleksikonet irreversibelt tar spranget bort fra å være et bokleksikon som også publiseres på Internett, over til å være et rendyrket **nettsted**. Hvis det noen gang skulle bli aktuelt med en femte bokutgave av Store norske leksikon, er broen til bokutgaven brutt. Store norske leksikon 2.0 vil på det tidspunktet ha innhold nok ikke til 16 bind, men kanskje til det dobbelte, og det må en total nyredigering til før eventuell bokutgivelse.

Først og fremst vil nasjonalleksikonet forhåpentligvis ha fått varig bærekraft som nettsted og formidlingskanal for landets fagfolk, og som den institusjonen som vil fortelle omverden hva som er riktig og galt og hva som er god og dårlig leksikonkvalitet.

Litteratur

Artikler

Henriksen, Petter 1992: Forholdet mellom encyklopedologi og leksikografi. I: Fjeld, R.V. (red.), *Nordiske studier i leksikografi*. Rapport fra Konferanse om leksikografi i Norden 28.–31. mai 1991. Oslo, 219–227.

Henriksen, Petter 1995: Encyklopediens rolle i samfunnet, og rollens betydning for encyklopediens utforming. I: Eek, Ø. (red.), *Kunnskap til det norske folk*. Festskrift til og fra Kunnskapsforlaget ved 20-årsjubileet 1995. Oslo, 38–49.

Leksika

- Aschehoug og Gyldendals Store norske leksikon*, 1. utgave. Hovedred. Egil Tveterås. Oslo, 1978–81.
- Aschehoug og Gyldendals Store norske leksikon*, 2. utgave. Hovedred. Egil Tveterås. Oslo, 1986–89.
- Aschehoug og Gyldendals Store norske leksikon*, 3. utgave. Hovedred. Petter Henriksen. Oslo, 1995–99.
- Aschehoug og Gyldendals Store norske leksikon*, 4. utgave. Hovedred. Petter Henriksen. Oslo, 2005–07.
- Brockhaus Enzyklopädie*, 21. utgave. Hovedred. Alexander Bob. Mannheim 2005–06.
- Den Store Danske Encyklopædi*, 1. utgave. Hovedred. Jørn Lund. København 1994–2001.
- Encyclopædia Britannica*, 15. utgave. Hovedred. Philip W. Goetz. Chicago 1974.
- Nationalencyklopedin*, 1. utgave. Hovedred. Kari Marklund, Christer Engström. Höganäs 1989–96.

Nettsteder

- Blogger, <https://www.blogger.com/start>
- Facebook, <http://www.facebook.com/>
- Flickr, <http://flickr.com/>
- Google, <http://www.google.no/>
- Store norske leksikon, <http://www.snl.no/>
- Wikipedia, engelsk utgave, http://en.wikipedia.org/wiki/Main_Page
- Wikipedia, norsk utgave (bokmål),
<http://no.wikipedia.org/wiki/Hovedside>
- Youtube, <http://youtube.com/>

Petter Henriksen
Sjefredaktør, Kunnskapsforlaget
Bjørn Farmanns gt. 10
0271 Oslo
petter.henriksen@kunnskapsforlaget.no